

TREBALLAR EN UNA RESIDÈNCIA AVUI

Som un equip de professionals que treballem en una residència de poble i hi fem una feina vocacional que requereix sempre grans dosis d'empatia i d'esforç: tenir cura física i emocional dels nostres residents, atendre'ls, acompanyar-los, ajudar-los, i sovint rentar-los, alimentar-los, vestir-los, distreure'ls i fer-los costat en tot allò que els calgui o puguin necessitar.

Aquesta era la nostra feina abans i ho és també ara, amb la tasca afegida que comporta la pandèmia, des de ja fa molts mesos, de complir amb tots els protocols (que canvien pràcticament cada setmana), d'intentar fer-ho arribar als familiars, d'explicar-ho de la millor manera possible als residents, de proporcionar-los suport quan no poden veure els éssers estimats, de mirar temperatures, reorganitzar tota la residència per complir amb les normes que ens exigeixen, omplir enquestes, programar, supervisar i atendre les visites, estar sempre alerta davant qualsevol aparició de símptomes, portar a aïllament persones que no entenen per què se les aïlla, desinfectar-ho tot, fer-nos PCR setmanals o quinzenals, treballar sovint amb equip de protecció, cuidar al màxim la nostra higiene i, per descomptat, patir. Patir molt.

Patir cada dia quan sortim de la feina i hem d'anar a comprar, estar amb la família o fer qualsevol activitat que pugui suposar un mínim risc de contagi i que ens pugui convertir en portadors del virus a la residència; esforçar-nos al màxim per complir escrupolosament amb totes les normes de prevenció perquè no s'origini un focus que, atès el col·lectiu de risc amb què treballem, podria ser fatal; tenir cura de donar cabuda a totes les necessitats dels familiars la qual cosa, sovint, es fa molt complicada quan topem amb protocols que potser no compartim, però que tenim el deure de fer complir. I patir, sobretot, per resistir, com fins ara hem fet, sense cap contagi al centre.

«Heu tingut sort» ens diu molta gent. «Una residència verda des del principi és un èxit». «No us ha tocat a vosaltres, sou afortunats». És cert, i ens hi sentim, però també pensem que l'esforç ha estat molt gran i que, malgrat que en la majoria de residències també s'ha fet, a moltes el virus hi ha acabat entrant. Perquè d'aquest virus altament contagiós nosaltres en som, ben sovint, innocents transportadors: ell és l'únic i el vertader culpable, i és ben cert que, tot i les mesures, tot i els protocols, un dia ens podem trobar de sobte que aquest monstre que fins aleshores hem pogut mantenir fora ja sigui dins. I és en aquest punt on ens sentim socialment discriminats pel fet que si es contagia, per exemple, el personal sanitari d'un hospital, es veurà el contagi com una conseqüència de la seva feina d'atenció als pacients, a diferència dels treballadors d'una residència, a qui, un cop contagiats, es visualitza com a portadors del virus al centre.

Durant aquesta pandèmia, hem viscut situacions molt difícils: hem vist com els residents dolien per una situació que sovint els resultava incompreensible, hem vist famílies angoixades vivint des de la incertesa el que estava passant, hem viscut moments i experiències que ens han colpit en tots sentits, sobretot emocionalment, perquè per a nosaltres no són un grup de residents: són la Rosa, en Pere, l'Andreu, la Maria...

Coneixem el que els agrada i el que no, els que els angoixa i el que els distreu; en sabem la història passada i hem caminat al seu costat en aquest camí pedregós que ha estat tan difícil per a tothom.

I nosaltres, els treballadors, hem mirat de ser-hi i de donar-los l'escalf que tanta falta els feia; ens hem vacunat amb ells; ens hem testat tants cops com se'ns ha demanat quan hem disposat de tests, fins i tot escurçant les vacances per garantir una tornada a la feina segura, i hem vigilat tant com hem pogut quan no n'hem tingut; ens hem desinfectat en entrar; hem hagut d'anar a treballar, un cop vacunats, malgrat tenir algun contagi a casa perquè no se'ns concedia la baixa; hem assumit totes les tasques afegides de protocols sovint dispersos i sempre canviant i, sobretot, no només hem carregat amb la motxilla de cuidar-los tot i ser nosaltres mateixos i de manera involuntària un risc potencial per a ells, sinó també amb la por de la possibilitat que se'ns obria de portar el virus a casa, on molts de nosaltres també tenim éssers fràgils. Només qui ho ha viscut pot comprendre el que això ha significat i encara significa.

No es tracta de tancar res ni de no fer autocrítica de tot allò que pugui ser objecte de millora, però creiem fervorosament que si s'ha valorat tant la feina dels professionals sanitaris en general, no s'ha d'oblidar la dels professionals de les residències, tant de les que han tingut casos com de les que no.

És per això que ens agradaria que aquestes reflexions sobre el patiment de les residències es poguessin sentir, no per convertir-nos en herois i heroïnes, no per rebre cap premi, sinó per entendre que si cada vegada que es parla de nosaltres als mitjans de comunicació és per donar la notícia d'un nou brot, d'alguna cosa que no s'ha fet correctament o de quants casos tenen uns i altres, o fins i tot per buscar culpables, es desmereix tot el treball que han fet un gran nombre de treballadors i treballadores que, carregant-se cada dia aquesta motxilla a l'esquena, han atès i han donat la mà, en tots sentits, a les persones de qui tenen cura.

Demaneu doncs que, en la mesura del possible, es faci valdre aquest esforç i que es dignifiqui la feina del nostre col·lectiu, perquè nosaltres continuem, com ho hem fet fins ara, treballant amb esforç, empatia i perseverança per cuidar i protegir, que és la nostra feina i el que sabem fer. Si entre tots ho aconseguim, de ben segur que aquesta motxilla serà més lleugera.

Moltes gràcies